

Recital de Josep Mª Guasch i d'Aureli Font a la Casa de Cultura Sant Francesc de la Fundació Pere Maspons i Camarasa

Afirmar, obeïnt a un impuls de lloança incontrollada, que Josep Mª Guasch és ja un concertista complet, equivaldria, o poc menys, a fer-li un un tort. Precisament perquè creiem que és un artista que s'està fent, que està molt aprop d'una fecunda plenitud, voldríem posar mesura al recurs fàcil i poc comprometedor de l'elogi ditiràmbic. En Guasch atravesava ara, en el seu pelegrinatge pel llarg i difícil camí de l'art, aquella parcel·la en la qual cada polzada de guany, —d'un guany complex, pastat d'engrundes de variada naturalesa,— esdevé, progressivament, més i més difícil, i, progressivament també, més i més imperceptible, però que cal assolir, perquè és el guany definitiu en què es forja la veritable personalitat artística.

Josep Mª Guasch posseeix, ens sembla, totes les condicions que calen per assolir aquella fita, tan propera i tant llunyana ensems, però que una vocació incoercible i una voluntat ferma poden posar al seu abast. Ho palesa sobradament en enfrontar-se amb un programa enrullat de dificultats, veritable escull que, en ser superat, tantament, ens va donar la mesura de les possibilitats tècniques de l'instrumentista. En Guasch coneix bé el violí, el domina, resol amb correcció i justesa els passatges més espectaculars i els seus dits, precisos, garanteixen una afinació pulcra i el seu arc un sincronisme perfecte. El malabarisme instrumental ja no li és un problema. I si encara, al llarg del recital, l'esforç constant del músic es féu més evident del que caldria, no dubtem en atribuir-ho a l'instrument molt més que a l'instrumentista. Amb un violí de millors qualitats sonores en Guasch ens hauria donat aquella impressió de naturalitat, —tant necessària al concertista— que fan semblar senzilles les pàgines més enrevessades.

Quant a les possibilitats expressives, la tònica exclusiva del programa només ens permeté entrellucar-les. Així i tot, creiem que amb un repertori orientat vers una altra mena de lluitament, en Guasch pot assolir també esplèndids resultats interpretatius. Ens plauria de poder-ho comprovar en una altra avinentesa.

La intervenció, difícilíssima, del

mestre Aureli Font, ens confirmà el seu mestratge en el piano i la seva musicalitat indiscutible. Fou tothora el col·laborador just i precís, en contínua adaptació a les exigències del solista. I si en alguns passatges l'equilibri sonor no assolí una absoluta cohesió, hem d'atribuir-ho, i ara totalment, a la manca de l'instrument adequat. El problema, tinguem-ho present, se'ns plantejarà sempre que volguem escoltar música de cambra o exclusivament pianística. Granollers no disposa del piano de concerts que necessita.

El públic, —força nombrós comparant-lo amb el que sol assistir a actes de semblant naturalesa,— va manifestar obertament la seva complaença a tot el llarg del recital. Esperem que sabrà recordar la bella estona, quan l'anunci d'un nou acte musical els inviti altra vegada al concert.

* * *

Ni l'artista es manifesta exclusivament en el lluitament d'unes habilitats que a voltes arriben a semblar extramusicals, ni les obres mestres s'han escrit acumulant dificultat sobre dificultat. Ens volem referir ara, es comprèn, a la qualitat del programa, que ens va semblar, si més no, unilateral, tendenciosa, amb un desequilibri escassament compensat per l'Andante del *Concert* de Tchaikowsky i *La noia dels cabells de llí* de Debussy, —aquesta darrera interpretada fora de programa.— únic tast d'aquella altra música que cerca l'expressió pura per viaranyes allunyats de tota espectacularitat.

Val a dir que el públic, en general, prefereix aquesta mena d'obres, per altra banda d'innegable encís i sovint d'apreciable valor musical. I els concertistes ho saben. No blasmem doncs l'ús equilibrat d'un gènere que per a uns representa la seguretat de l'èxit i pels altres una invitació a l'assistència. Blasmem només l'exclusivitat d'una tònica que tendeix a reduir el valor musicalment educatiu que pot i deu tenir tot programa.

Massa exhibició de violí sol. En extensió, més de la meitat del programa si comptem la llarga introducció a la *Tzigane* de Ravel i la cadenza del *Concert* de Tchaikowsky. El resultat de tractar amb tècniques polifòniques un

instrument essencialment monòdic, produeix, àdhuc en la interpretació més perfecta, un sentiment d'enfarc, i, a la llarga, de fatiga. Tampoc no ens sembla absolutament vàlida, en el concert, la reducció pianística d'obres pensades i escrites per a orquestra, baldament la partitura orquestral assumeixi unes funcions secundàries. En el Concert per a violí de Tchaikowsky, encara que subordinada al solista, l'orquestra té la seva importància. L'audició a partitura reduïda, sobretot quan hom coneix la versió original, produeix una impressió de pobresa i no afegeix, ans al contrari, ni una engruna de lluitament al violí solista.

Creiem que el recital de violí i piano, la forma Sonata ha de tenir-hi el seu soli. Tot allò altre és complementari. Per a contentar tothom.

* * *

Josep Mª Guasch és nat a Parets del Vallès. Les primeres nocions musicals, —solteig i piano— les aprèn del seu pare. Als vuit anys comença l'estudi del violí amb en Joan Coll. Ingressa a l'Escola Municipal de Música de Granollers. La seva primera actuació en públic té lloc també a la nostra ciutat en el marc de la Biblioteca, i ja s'endevina en ell tot un temperament. Com a infant prodigi actua en diferents ciutats i en l'Emissora Ràdio Barcelona. Sortosament ben aviat abandona aquest llamíer camí per a endinçar-se seriosament en l'estudi, que prossegueix a Barcelona cursant la classe de virtuosisme amb el malaguanyat mestre Francesc Costa. Obté el Premi d'Honor en aquesta assignatura. L'any 1950 actua de nou a Granollers. Hi tornarà deu anys després, en el concert que acabem de ressenyar. En l'endemig cerca el perfeccionament a l'estranger, amb els grans mestres: René Benedetti, Henri Schering, Szigetti. El 1959 actua de solista en el *Concert* de Brahms, davant l'Orquestra Municipal de Barcelona. Actualment es prepara per a assistir, a París, a un important concurs violonístic.

No cal dir com desitgem que l'èxit més falaguer l'acompanyi arreu. Perquè fet i fet, en Josep Mª Guasch, és també un xic nostre, un xic de casa. — C. S.

GRAFICAS GARRELL - Telèf. 631 - GRANOLLERS

Suplemento de la Hoja Diocesana
CON CENSURA ECLESIASTICA
Depósito legal: B. 15969 - 1960